24/12/2020

“Υπάρχει και ένας χειρότερος ιός που είναι η αμαρτία”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Εκδόθηκε η Χριστουγεννιάτικη Ποιμαντορική Εγκύκλιος 2020 εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου, όπου, μεταξύ άλλων, αναφέρονται τα εξής:

“Η Εκκλησία είναι το Πνευματικό Νοσοκομείο, όπου δρα Αυτός ο μεγάλος Ιατρός, ο Χριστός, μέσα στο οποίο υπάρχουν οι πνευματικοί ιατροί, τα πνευματικά φάρμακα και τα πνευματικά εμβόλια για να νικήσουμε τον μεγα-λύτερο εχθρό μας που είναι

ο πνευματικός θάνατος. Είναι δε πολύ επικίνδυνο να χωρίζη κανείς την Εκκλησία ως θεραπευτήριο και ως κοινωνία θεώσεως, από τον ιερό θεσμό της. Όπως είναι δύσκολο και επικίνδυνο να χωρίζη κανείς ένα Νοσοκομείο, που ασχολείται με την θεραπεία των σωματικών ασθενειών, από την διοικητική του λει-τουρ-γία. Μπορεί σε ένα Νοσοκομείο τα διοικητικά του όργανα να κάνουν κάποιο λάθος, ακόμη και κάποιος ιατρός να μη θεραπεύη σωστά, αλλά δεν καταργούμε το Νοσοκομείο, ούτε απομακρυνόμαστε από αυτό, ούτε αναζητάμε θεραπεία εκτός του Νοσοκομείου.

Την περίοδο αυτήν που διερχόμαστε τους περισ-σότερους ανθρώπους έχει καταλάβει θλίψη, απελπι-σία, από-γνωση από την μεγάλη υγειονομική κρίση, και όλοι ανα-μένουν κάποιο νέο φάρμακο και κάποιο νέο εμβόλιο κατά του νέου ιού, και ευχόμαστε στον Θεό και γι’ αυτό. Αλλά πρέπει να γνωρίζουμε ότι υπάρχει και ένας χειρότερος ιός, που είναι η αμαρτία, η οποία θεραπεύεται από τον Υιό και Λόγο του Θεού, που ενηνθρώπησε για να γίνη για μας φάρμακο και εμβόλιο, τα οποία χορηγούνται μέσα στην Εκκλησία, για να νικήσουμε και εμείς εν Χριστώ τον διάβολο, την αμαρτία και τον θάνατο”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

Ποι-μα-ντορι-κή Ἐ-γκύ-κλιος

Ἱ-ε-ρό-θε-ος

ἐ-λέ-ῳ Θε-οῦ Ἐ-πί-σκο-πος καί Μη-τρο-πο-λί-της

τῆς Θε-ο-σώ-στου Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ως Ναυ-πά-κτου καί Ἁ-γί-ου Βλα-σί-ου

Πρός τούς Κλη-ρι-κούς, μοναχούς καί λα-ϊ-κούς

τῆς καθ᾽ ἡ-μᾶς Ἱ-ε-ρᾶς Μη-τρο-πό-λε-ως

Ἀγαπητοί ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἑορτή τῶν Χριστουγέννων ἡ σημερινή ἑορτή, πανή-γυ-ρη λαμπρά, ἀπό πλευρᾶς θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως διασώζεται στίς ὁμιλίες τῶν ἁγίων Πατέρων καί στούς ὕμνους τῶν ἁγίων ὑμνογράφων. Τί καί ἄν ὅλα τά ἐξωτερικά εἶναι θλιβερά; Ἐμεῖς πανηγυρίζουμε «τά τῆς Θεοφανείας» καί τά τῆς δικῆς μας ἀνακλήσεως καί ἐπανόδου στόν Θεό. Ἐάν ἡ ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη τρέμη μπροστά στόν θάνατο ἀπό τήν πανδημία τοῦ ἰοῦ, ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί πανη-γυ-ρίζουμε βλέποντας τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καί Λό-γου τοῦ Θεοῦ καί τίς συνέπειες πού ἔχει γιά τόν ἄνθρωπο.

Ἐπειδή ἡ σημερινή ἑορτή τῶν Χριστουγέννων εἶναι διαποτισμένη ἀπό τήν

ὀρθόδοξη θεολογία, γι’ αὐτό, συντονι-ζό-μενος μέ τήν ἱερά ὑμνογραφία τῆς ἑορτῆς, θά σᾶς προ-σφέρω ἕναν λόγο πνευματικῆς ἰάσεως ἀπό τόν μεγάλο θεολόγο τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, ὁ ὁποῖος σέ ὁμιλία του στά «Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος» παρουσιάζει ὅλο τό θεολογικό νόημα τῆς ἑορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό τόν λόγο αὐτόν θά ἀποσπάσω μερικά χωρία, τά ὁποῖα θά σᾶς τά παρουσιάσω ὡς ἕνα ἑόρτιο πανηγυρικό καί θεολογικό «γεῦμα», γιά νά ἀναθαρρήση ἡ ψυχή μας, ἀπό τίς θλίψεις ὅλων αὐτῶν τῶν ἡμερῶν.

Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, ἡ Εὔα στόν Παράδεισο «τῆς ἐντολῆς ἐπελάθετο τῆς δοθείσης καί ἡττή-θη τῆς μικρᾶς γεύσεως», δηλαδή ξέχασε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ νά μή φάγουν ἀπό τό δένδρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ καί νικήθηκε ἀπό τήν μικρή γεύση. Ἔτσι ἐξορίσθηκε ἀπό τόν Παράδεισο «καί τούς δερματίνους ἀμ-φιέννυται χιτῶνας», «ἴσως τήν παχυτέραν σάρκαν καί θνη-τήν καί ἀντίτυπον», δηλαδή ἐνδύθηκε τούς δερμάτινους χιτῶνες, πού εἶναι ἡ πιό βαρειά σάρκα, ἡ φθαρτή καί ἀντί-θετη, καί ὁμολογεῖ: «φεῦ τῆς ἐμῆς ἀσθενείας». Ἀδυνάτησε, ἀσθένησε ἡ ἀνθρώπινη φύση καί μέσα σέ αὐ-τήν εἰσέρρευσε ὁ θάνατος ὡς μέγα θηρίον, γιά νά κατρώγη τά πάντα.

Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τά πολλά ἁμαρτή-ματα παιδεύτηκε μέ τόν νόμο, τούς Προφῆτες, τίς εὐεργεσίες, τίς ἀπειλές, τίς τιμωρίες, τίς πλημμύρες, τίς πυρκαϊές, τούς πολέμους, τίς νίκες, τίς ἧττες, τά σημεῖα ἀπό τόν οὐρανό, ἀπό τόν ἀέρα, τήν γῆ, τήν θάλασσα, μέ τίς ἀνέλπιστες μεταβολές ἀν-θρώπων, πόλεων καί λαῶν, τά ὁποῖα ἀποσκοποῦσαν στό νά ἐξαφανισθῆ ἡ κακία, τελικά «ἰσχυροτέρου δεῖται φαρμά-κου ἐπί δεινο-τέροις τοῖς ἀρρωστήμασιν», δηλαδή ὁ ἄνθρω-πος εἶχε ἀνάγκη ἀπό κάποιο ἰσχυρότατο φάρμακο γιά νά θεραπευθῆ. Καί ἕνα τέτοιο ἰσχυρότατο φάρμακο, γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἦταν ἀπαραίτητο γιά τίς φοβερότερες ἀσθένειες, δηλαδή τίς ἀδελφοκτονίες, τίς μοι-χεῖες, τίς ἐπιορκίες, τίς ἀνώμαλες ἐπιθυμίες, καί τό χειρό-τερο καί μεγαλύτερο ἀπό ὅλα τά κακά, τήν εἰδωλολατρεία καί τήν μετατόπιση τῆς προσκυνήσεως ἀπό τόν Δημιουργό στά δημιουργήματα.

Αὐτό τό ἰσχυρότατο φάρμακο γιά τίς μεγάλες ἀσθέ-νειες εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ πρωταρχική μας εἰκόνα. Γι’ αὐτό ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Πατρός «ἐπί τήν ἰδίαν εἰκόνα χωρεῖ», δηλαδή εἰσέρχεται στήν δική του εἰ-κόνα, τόν ἄνθρωπο, ἐνδύεται σάρκα πρός χάρη τῆς σαρκός καί μέ ψυχή πνευματική πρός χάρη τῆς ψυχῆς μας, καθαρίζοντας ἔτσι τό ὅμοιο μέ τό ὅμοιό του, καί γίνεται τέλειος ἄνθρωπος, ὅμοιος μέ ἐμᾶς, χωρίς τήν ἁμαρτία.

Ἔτσι, ὁ Χριστός μέ τήν ἐνανθρώπησή Του γίνεται ἰατρός γιά τήν πεπτωκυῖα φύση μας, καί συγχρόνως γίνεται πνευματικό φάρμακο καί πνευματικό ἐμβόλιο. Προσέλαβε τήν φύση μας γιά νά τήν θεραπεύση, εἰσέρχεται μέσα μας γιά νά μᾶς

ἀναπλάση, νά δώση ὑγεία στήν ἄρρωστη θνητή φύση μας, ἀπό πλευρᾶς πνευματικῆς.

Ὁ Χριστός, ὡς ἰατρός, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «συγκύπτει ἐπί τά πάθη, καί δυσωδίας ἀνέχεται, ἵνα δῷ τήν ὑγιείαν τοῖς κάμνουσι», δηλαδή σκύβει μέ κατανόηση ἐπάνω στίς πληγές μας καί ἀνέχεται τήν δυσωδία, γιά νά δώση τήν ὑγεία σέ ἐκείνους πού ἀσθενοῦν. Καί συνεχίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος γιά νά πῆ ὅτι ὁ Χριστός σκύβει ἐπάνω στόν βόθρο γιά νά βγάλη τό ζῶο πού ἔχει πέσει μέσα σέ αὐτόν.

Αὐτό εἶναι τό βαθύτερο νόημα τῆς ἑορτῆς τῶν Χρι-στου-γέννων. Ἑορτάζουμε τήν πνευματική μας ἀναγέν-νηση, τήν πνευματική μας ἀνάπλαση. Γι' αὐτό συνιστᾶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ἑορτάσωμεν, μή πανηγυρι-κῶς, ἀλλά θεϊκῶς· μή κοσμικῶς, ἀλλ' ὑπερκοσμίως· μή τά ἡμέτερα, ἀλλά τά τοῦ ἡμετέρου, μᾶλλον δέ τά τοῦ Δεσπό-του! μή τά τῆς ἀσθενείας, ἀλλά τά τῆς ἰατρείας· μή τά τῆς πλάσεως, ἀλλά τά τῆς ἀναπλάσεως». Δηλαδή νά ἑορτάσουμε ὄχι μέ δημόσιες πανηγύρεις, ἀλλά μέ τρόπο θεϊκό, ὄχι μέ τρόπο κοσμικό, ἀλλά μέ ὑπερκόσμιο, ὄχι τά δικά μας, ἀλλά τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Δεσπότου μας, ὄχι τά σχετικά μέ τήν ἀσθένεια, ἀλλά τά σχετικά μέ τήν θεραπεία, ὄχι τά τῆς δημιουργίας μας, ἀλλά τά τῆς ἀναδημιουργίας μας.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ διάβολος στόν Παράδεισο πέταξε τόν δικό του δη-λη-τη--ριώ-δη ἰό μέσα στήν ψυχή μας καί αὐτός ὁ ἰός ἀπό τότε κατατρώγει τήν ψυχή καί τό σῶμα μας. Ὅμως, δέν ὑπῆρχαν ἀποτε-λε--σμα-τικά καί κατάλληλα πνευματικά φάρμακα καί πνευ-ματικά ἐμβόλια γιά νά ἀντιμετωπίσουν τό κατα-στρε-πτικό του ἔργο. Παντοῦ ἐπικρατοῦσαν οἱ συνέπειες τῆς ἀσθένειας αὐτῆς, πού εἶναι οἱ ἁμαρτίες, τά πάθη, ὁ θάνατος. Βασανι-ζόταν ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος.

Ὅταν ἔφθασε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἦλθε ὁ πραγματικός Ἰατρός, ὁ Χριστός, πού εἶναι τό ἰσχυρότατο φάρμακο καί τό ἰσχυρό-τατο πνευματικό ἐμβόλιο, τό ὁποῖο λαμβάνουμε μέ τά Μυστήρια, ἰδιαιτέρως τό λαμβάνουμε κατά δόσεις μέ τό Μυστήριο τῆς θείας Μεταλήψεως τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, γιά νά νικήσουμε τόν θάνατο, τόν πνευ-ματικό καί σωματικό.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Πνευματικό Νοσοκομεῖο, ὅπου δρᾶ Αὐτός ὁ μεγάλος Ἰατρός, ὁ Χριστός, μέσα στό ὁποῖο ὑπάρχουν οἱ πνευματικοί ἰατροί, τά πνευματικά φάρμακα καί τά πνευματικά ἐμβόλια γιά νά νικήσουμε τόν μεγα-λύτερο ἐχθρό μας πού εἶναι ὁ πνευματικός θάνατος. Εἶναι δέ πολύ ἐπικίνδυνο νά χωρίζη κανείς τήν Ἐκκλησία ὡς θεραπευτήριο καί ὡς κοινωνία θεώσεως, ἀπό τόν ἱερό θεσμό της. Ὅπως εἶναι

δύσκολο καί ἐπικίνδυνο νά χωρίζη κανείς ἕνα Νοσοκομεῖο, πού ἀσχολεῖται μέ τήν θεραπεία τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, ἀπό τήν διοικητική του λει-τουρ-γία. Μπορεῖ σέ ἕνα Νοσοκομεῖο τά διοικητικά του ὄργανα νά κάνουν κάποιο λάθος, ἀκόμη καί κάποιος ἰατρός νά μή θεραπεύη σωστά, ἀλλά δέν καταργοῦμε τό Νοσοκομεῖο, οὔτε ἀπομακρυνόμαστε ἀπό αὐτό, οὔτε ἀναζητᾶμε θεραπεία ἐκτός τοῦ Νοσοκομείου.

Τήν περίοδο αὐτήν πού διερχόμαστε τούς περισ-σότερους ἀνθρώπους ἔχει καταλάβει θλίψη, ἀπελπι-σία, ἀπό-γνωση ἀπό τήν μεγάλη ὑγειονομική κρίση, καί ὅλοι ἀνα-μένουν κάποιο νέο φάρμακο καί κάποιο νέο ἐμβόλιο κατά τοῦ νέου ἰοῦ, καί εὐχόμαστε στόν Θεό καί γι’ αὐτό. Ἀλλά πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι ὑπάρχει καί ἕνας χειρότερος ἰός, πού εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία θεραπεύεται ἀπό τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἐνηνθρώπησε γιά νά γίνη γιά μᾶς φάρμακο καί ἐμβόλιο, τά ὁποῖα χορηγοῦνται μέσα στήν Ἐκκλησία, γιά νά νικήσουμε καί ἐμεῖς ἐν Χριστῷ τόν διάβολο, τήν ἁμαρτία καί τόν θάνατο.

Αὐτά ἑορτάζουμε αὐτές τίς ἡμέρες καί πρέπει νά πανηγυρίζουμε θεϊκῶς. Καί νά μή στενοχωρούμαστε γιά «τά τῆς ἀσθενείας», ἀλλά νά χαιρόμαστε γιά «τά τῆς ἰατρείας» ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῦ Ὁποίου τό ἄπειρο ἔλεος νά εἶναι μαζί σας.

Μέ πατρικές εὐχές

Ὁ Μητροπολίτης

+ Ὁ Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ